

Hoewel niet hongerig, verorberde het meelwormen uit het asiel met graagte.

De uil droeg geen sporen van gevangenschap, vleugel- en staartpennen, alsook de andere veren waren volkomen gaaf. De vogel zag er goed uit, was op waardige wijze schuw, maar indien nodig agressief. In dreighouding liet hij een blazend geluid horen.

De roep van het uiltje klonk als een zacht, monotoon, herhaald fluitend „kjuh”.

Na de uil geringd, gefotografeerd en gefilmd te hebben, heb ik hem in alle vroegte op 20 mei 1970 in een hiervoor uitermate geschikt terrein in Delft zijn vrijheid hergeven.

A. N. H. Schaap.

CNA: Bevestigde waarneming.

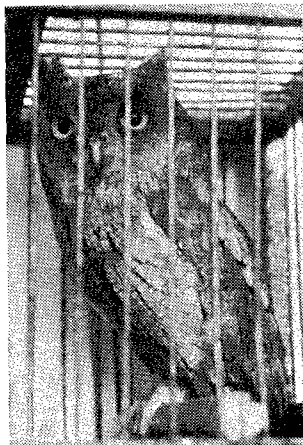
Dit is het 4de geval voor Nederland; de vorige waren:

maart 1906, Gulpen, Snouckaert: 60;

26 mei 1958, Langweer, Vanellus 11: 466;

7 juni 1967, Rotterdam, Limosa 40: 180.

Redactie.

Dwergooruil (*Otus scops*),

Delft, mei 1970.

Foto A. H. N. Schaap, copyright

TWEE GEVALLEN VAN VOEDERDRIFT, WAARAAN OP JONGEN VAN EEN ANDERE VOGELSOORT WORDT VOLDAAN.

Terrein: „Huis te Vogelenzang”, landgoed langs binnenduin, met mooi, hoog opgaand, gemengd loofbos.

Op 1 juni 1969 vond ik, op circa 12 m hoogte in een dikke afgebroken tak van een beuk, een nest van een Grote Bonte Specht. Tijdens mijn observatie van ca. 10 minuten vlogen beide oudervogels in en uit het nestgat.

Op 15 juni 1969 om 8.00 uur hoorde ik op enige afstand reeds de bedelroep van de jongen. Door de 8 × 30 kijker zag ik een Kleine Bonte Specht een jong uit het Grote Bonte Spechtnest voeren. De Kleine Bonte Specht bleef onder, vóór het vlieggat zitten. Na circa 7 minuten verscheen de Grote Bonte Specht man. Tussen 10.00 uur en 10.30 uur zag ik 6 of 7 maal een Kleine Bonte Specht een jong voeren. Om 10.20 uur verscheen de Grote Bonte Specht vrouw.

19 juni 1969, observatie van 11.30 uur tot 12.00 uur. Viermaal een Kleine Bonte Specht onder het vlieggat gezien. De Grote Bonte Specht vrouw kwam 4 of 5 maal en de Grote Bonte Specht man 2 maal voeren. Eenmaal ging de Grote Bonte Specht man in het nest en kwam (met uitwerpselen?) weer te voorschijn.

21 juni 1969; 15.45 tot 17.00 uur. De Kleine Bonte Specht kwam 15 maal onder het vlieggat zitten; verschillende keren hiervan zag ik dat een jong van de Grote Bonte Specht voer uit de snavel van de Kleine Bonte Specht pikte, waartoe het zijn kop uit het vlieggat moest steken. In deze tijd merkte ik niets van de ouders Grote Bonte Specht.

22 juni 1969; 8.30 tot 9.00 uur. Vijfmaal kwam de Kleine Bonte Specht onder het vlieggat zitten. Toen de jonge Grote Bonte Specht zijn kop buiten het vlieggat, naar de voerende Kleine Bonte Specht bracht, was duidelijk te zien dat de kop van het jong groter was dan de kop van de Kleine Bonte Specht. Niets gemerkt van de ouders Grote Bonte Specht.

Het verschil tussen de Grote Bonte Spechten en de Kleine Bonte Specht was niet alleen duidelijk door de tekening, maar ook het verschil in gedrag viel op. Het optreden van de Grote Bonte Spechten was fors en ging meestal met geluid gepaard. Als zij zich niet-ontdekt wisten vlogen zij recht op het nest aan en sloegen de tenen over de onderrand van het vlieggat. De Kleine Bonte Specht was heimelijk, maakte bijna nooit geluid en ging altijd onder, vóór het nestgat zitten, zodanig dat de kop nog net iets lager dan het vlieggat bleef. Zover ik heb kunnen zien, was bij dit nest de aan- en wegvliegrichting van de Grote Bonte Spechten West en van de Kleine Bonte Specht Oost tot Zuid-Oost.

26 juni 1969; 16.20 uur. Het nest van de Grote Bonte Specht, hoog in de beuk leek leeg.

17.00 uur. Op hemelsbreed circa 580 meter Zuid van het nest in de beuk, werd mijn aandacht getrokken door de bedelgroep van jonge Spechten. Terwijl ik de nest-ingang probeerde te lokaliseren, kwam een Grote Bonte Specht vrouw aangevlogen; ze ontdekte mij en ging, met voer in de snavel, op een kale tak zitten „tjiek-en”. Een volgend moment zat een klein formaat Specht op het eind van dezelfde tak; dit Spechtje vloog weg toen ik de kijker richtte. Ik ging achter een boom zitten; even later bewoog een Kleine Bonte Specht zich langs een horizontale kale tak, niet ver van mij vandaan, tussen mij en het nest in.

De Grote Bonte Spechten hervatten het voeren van de jongen. Het nest bevond zich in een afgeknotte eik, op ca. 6 meter hoogte, met het vlieggat op het Noorden.

Hoewel ik hiervan niets heb gezien, kreeg ik ook van het nest in de afgeknotte eik de indruk dat een Kleine Bonte Specht zich bezig hield met het voeren van de jongen van een Grote Bonte Specht o.a. door het plotseling actievare bedelen van de jongen, toen ik nog geen Grote Bonte Specht in de buurt van het nest had gezien.

29 juni 1969; 9.30 uur. Geen teken van leven in of bij het nest van de Grote Bonte Specht in de afgeknotte eik.

15 juni 1969. In de moestuin van hetzelfde landgoed bevond zich, in een open uitholling in een muur, het nest van een Grauwe Vliegenvanger waarin vijf nog kale jongen. De ouders Grauwe Vliegenvanger voerden de jongen.

Tussen 9.00 uur en 9.45 uur kwam, tot zesmaal toe, een Zanglijster de jonge Vliegenvangers voeren. Dit voeren duurde soms enkele minuten, telkens ging de Zanglijster-snavel in de opengesperde snavel van de jonge Vliegenvangers.

Wanneer een van de ouders Vliegenvangers op het nest zat en de Zanglijster kwam aanvliegen, verdween de Vliegenvanger uit eigen beweging. Er was een moment dat de Zanglijster op het nest stond te voeren, terwijl beide Vliegenvangers, waarvan één met voer in de snavel, op 1,90 meter afstand toekeken. Eenmaal kwam een Vliegenvanger met voer in de snavel op het nest, vlak na een voeding door de Zanglijster; hij moest even wachten want de jongen waren „vol”, ze sperden niet.

Door de Grauwe Vliegenvangers werden telkens zwakke pogingen gedaan de Zanglijster te verjagen, door over een korte afstand in de richting van de Zanglijster te vliegen, of wanneer de Zanglijster het nest verliet, deze even achterna te vliegen.

Was de Zanglijster weg, dan kwam een van het ouderpaar Grauwe Vliegenvangers de jongen koesteren.

Om 16.00 uur zat één van de ouders Grauwe Vliegenvangers op het nest. Om 16.10 uur verscheen de Zanglijster met een wurm, die circa 2 cm aan weerszijden van de snavel neerhing. Het voederen van de jonge Vliegenvangers lukte nu niet, telkens ging de wurm in een opengesperde snavel, maar kwam er ook weer uit; de jongen wisten er kennelijk geen raad mee. Tot tweemaal toe vloog de Zanglijster van het nest, om direct terug te keren en de voederpoging voort te zetten. Het paar Vliegenvangers was weer op 1,90 meter afstand van hun nest komen zitten; één maakte af en toe een korte vlucht in de richting van de Zanglijster.

Na deze drie pogingen verdween de Zanglijster, om even later weer terug te keren, nu zonder uitpuilende wurm. Intussen was één van de Grauwe Vliegenvangers weer op het nest geweest. Voordat de waarneming om 16.30 uur werd beëindigd, kwam de Zanglijster nog tweemaal terug op het nest van de Grauwe Vliegenvangers.

19 juni 1969; het nest van de Grauwe Vliegenvangers was leeg.

F. H. Driessen.

SUMMARY

Two cases of the feedinginstinct, being satisfied by feeding the young of another species.

On June 15, 19, 21 and 22, 1969 a Lesser Spotted Woodpecker (*Dendrocopos minor*) was seen feeding a young Great Spotted Woodpecker (*Dendrocopos major*). During this feeding the Lesser Spotted Woodpecker always stayed just below the nest entrance,

so that the young Great Spotted Woodpecker had to put its head out of the entrance to take the food from the bill of the Lesser Spotted Woodpecker.

On June 26th, 1969 another nest of a Great Spotted Woodpecker was found. In this case, too, a Lesser Spotted Woodpecker stayed in the direct surroundings of this nest.

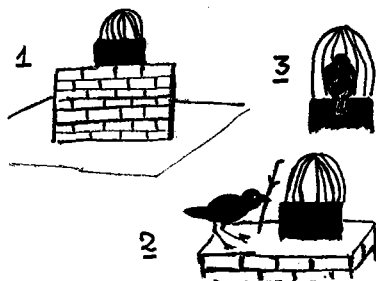
On June 15th, 1969 a Song Thrush (*Turdus philomelos*) was seen feeding Spotted Flycatchers (*Muscicapa striata*), which had just hatched. The food offered by the Song Thrush was accepted, except a worm dangling from either side of the Song Thrush's bill.

If one of the adult Spotted Flycatchers was on its nest, it flew away at the approach of the Song Thrush.

The Spotted Flycatcher-parents watched the feeding of their young by the Song Thrush, and one of them made feeble attempts to chase away the Song Thrush.

SCHRANDERE KAUWEN (Corvus monedula).

In een woonwijk van 's-Gravenhage werd veel last ondervonden van Kauwen, die hun nest wilden bouwen in de rookkanalen van schoorstenen. Ieder jaar vóór het stookseizoen waren die kanalen verstopt en moesten enorme hoeveelheden nestmateriaal verwijderd worden. Om aan deze overlast een einde te maken werden de rookkanalen afgeschermd met een van stevig ijzerdraad gevlochten kap, waardoor de vogels de toegang werd afgesloten (fig. 1). Kauwen zijn echter listig van aard, trouwens alle kraaiachtigen. Dit voorjaar (1970) kwam een paartje weer terug bij de oude nestplaats; er schijnt grote binding aan zo'n nestplaats te zijn. Toen zij de versperring van het rookkanaal bemerkten, hebben zij, telkens elkaar afwisselend, zich tussen de spijlen van het ijzerdraad gewrongen; steeds werd het draad wat verder uitgebogen, het lichaam werd als een wig tussen twee spijlen gedreven (fig. 3) Dit werd net zo lang volgehouden totdat een opening werd verkregen waardoor het lichaam passeren kon. Zo had het paartje zich weer toegang verschaft tot de oude nestplaats en kon met de bouw van het nest begonnen worden.

Zoals vroeger reeds werd waargenomen, toen de weg naar de nestplaats nog niet versperd was, geschiedt dit volgens een vast schema. De eerste fase bestaat uit het aandragen van stevige takken, die belangrijk groter zijn dan de middellijn van het rookkanaal; die lange takken worden met opzet gekozen: zij vormen de fundamenteën van het nest door ze dwars in het rookkanaal te brengen en ze daar schrap te zetten tussen de wanden (fig. 3). Als er zo